

3. Retten begik en retlig fejl, der består i, at det i den appellerede dom fandtes, at den omtvistede afgørelse var velbegrundet (den appellerede doms præmis 67), selv om den omtvistede afgørelse som en integrerende del af sin begrundelse henviser til dels Kommissionens afgørelse af 13. marts 2014 (ARES (2014) 710158) om udelukkelse af appellanten fra deltagelse i projektet eDIGIREGION (den appellerede doms præmis 57 og 60-62), dels til de endelige revisionsrapporter 11-INFS-025 og 11-BA119-016 (den appellerede doms præmis 63 og 64), eftersom både Kommissionens nævnte afgørelse af 13. marts 2014 (ARES (2014) 710158), og de endelige revisionsrapporter 11-INFS-025 og 11-BA119-016 har været genstand for annullationssøgsmål.
4. Retten begik en retlig fejl, der består i, at der i den appellerede dom foretoges en urigtig gengivelse af vurderingen af de fremlagte beviser, idet det anføres, at REA »gentagne gange« anmodede appellanten om bestemte oplysninger (den appellerede doms præmis 75), at REA »gentog sin anmodning« ved skrivelse af 14. maj 2014 (den appellerede doms præmis 78), og at der foregik »flere udvekslinger af skrivelser mellem REA og [appellanten]« (den appellerede doms præmis 118).
5. Retten begik en retlig fejl, der består i, at er i den appellerede dom foretoges en urigtig gengivelse af vurderingen af de fremlagte beviser, idet der i præmis 8, 77 og 78 henvises til et ikke-eksisterende dokument, der ikke er fremlagt i processkrifterne.
6. Retten begik en retlig fejl, der består i, at det i den appellerede dom fandtes, at den omtvistede afgørelse var velbegrundet (den appellerede doms præmis 80, 84, 94, 108 og 127), eftersom den omtvistede afgørelse tilsidesætter punkt 2.2.2 i bilaget til Kommissionens afgørelse 2012/838, idet den adskiller sig fra de eksterne, uafhængige vurderingsmænds positive vurdering af appellans operative formåen uden »en stærk og velunderbygget argumentation«.
7. Retten begik en retlig fejl, der består i, at den appellerede dom savner en begrundelse, idet den fastslog, at »[appellanten] ikke fremlagde nogen oplysning, der gav mulighed for at gøre [REA's] argumentation ugyldig« (den appellerede doms præmis 58), og at appellans skrivelse af 2. juni 2014, der var vedlagt som bilag A26 til stævningen, »gengav en del af de oplysninger, der fremgik af det forklarende dokument, der er omtalt ovenfor i præmis 8, uden imidlertid at give de konkrete oplysninger, som REA havde anmodet om, der er nævnt ovenfor i præmis 7, 9 og 10« (den appellerede doms præmis 78).
8. Retten begik en retlig fejl, der består i, at det i den appellerede dom med urette fastsloges, at den i forhandlingsfuldmagterne fastsatte kalender bestemte en »vejledende« afslutning af forhandlingerne (den appellerede doms præmis 130).
9. Retten begik en retlig fejl, der består i, at det i den appellerede dom med urette fastsloges, at der hverken skal ydes erstatning for økonomisk eller ikke-økonomisk tab som følge af vedtagelsen af den omtvistede afgørelse (den appellerede doms præmis 147, 148 og 150).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supreme Court (Irland) den 12. maj 2017 — Ryanair Ltd mod The Revenue Commissioners

(Sag C-249/17)

(2017/C 221/19)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Supreme Court

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ryanair Ltd

Sagsøgt: The Revenue Commissioners

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en fremtidig hensigt om at levere administrationsydelser til målet for en erhvervelse, såfremt det lykkes at gennemføre erhvervelsen, tilstrækkelig til at godtgøre, at den potentielle erhverver udøver økonomisk virksomhed i henhold til sjette momsdirektivs artikel 4⁽¹⁾, således at moms, som den potentielle erhverver opkræves på varer eller tjenesteydelser, der leveres med henblik på at fremme den relevante erhvervelse, potentielt kan anses for indgående moms for den påtænkte økonomiske aktivitet, der består i levering af sådanne administrationsydelser, og
- 2) er der tale om en sådan tilstrækkelig »direkte og umiddelbar tilknytning« som opstillet af Domstolen [i dom af 27. september 2001, *Cibo Participations* (C-16/00, EU:C:2001:495)]⁽²⁾ mellem tjenesteydelser, leveret af fagfolk, i forbindelse med en sådan potentiel erhvervelse og udgående ydelser, der består i den potentielle levering af administrationsydelser til målet for erhvervelsen i tilfælde af, at det lykkes at gennemføre erhvervelsen, således at der består en ret til fradrag for så vidt angår den moms, der skal betales af disse tjenesteydelser, leveret af fagfolk?

⁽¹⁾ Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT 1977, L 145, s. 1).

⁽²⁾ Domstolens dom af 27.9.2001, *Cibo Participations SA mod Directeur régional des impôts du Nord-Pas-de-Calais*, C-16/00, EU:C:2001:495.

Sag anlagt den 12. maj 2017 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik

(Sag C-251/17)

(2017/C 221/20)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved E. Manhaeve og L. Cimaglia, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260, stk. 1, TEUF, idet den ikke har truffet alle de nødvendige foranstaltninger med henblik på at opfylde dom afsagt af Domstolen den 19. juli 2012 i sag C-565/10, Kommissionen mod Italien.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale en tvangsbøde på 346 922,40 EUR, med fradrag af en eventuel nedsættelse i medfør af den foreslåede formel for nedsættelse, for hver dags forsinkelse med opfyldelsen af dommen i sag C-565/10 fra den dato, hvor der afsiges dom i den foreliggende sag, indtil den dato, hvor dommen i sag C-565/10 er opfyldt.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale et fast dagligt beløb på 39 113,80 EUR, med et samlet mindstebeløb på 62 699 421,40 EUR, fra datoen for afsigelsen af dommen i sag C-565/10 indtil den dato, hvor der afsiges dom i den foreliggende sag, eller indtil den dato, hvor dommen i sag C-565/10 er opfyldt.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med søgsmålet gør Kommissionen gældende, at den af Domstolen den 19. juli 2012 afsagte dom ikke er opfyldt for så vidt angår 80 af de italienske byområder, som var genstand for denne dom.

I denne henseende anerkender Den Italienske Republik, at den har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3 i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand⁽¹⁾ med hensyn til 35 byområder. Den anerkender endvidere, at den har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til dette direktivs artikel 4 og 10 med hensyn til 70 byområder.